x Knack Agenda
760600 1150 BRUSSEL Pe
p6- Fax 02/735.68.57 P
Tel. 02/737.51.00 VL

FILM door **Patrick Duynslaegher**

De aftelling is begonnen

★ „2000 vu par" (***)

Krijgen we een nieuwe wereld? Wordt alles anders de dag dat alle negens in nullen veranderen en de één een twee wordt? Dat hoopt althans de wanhopige, opgejaagde protagonist uit „O Primeiro Dia", een ontsnapte gevangene die na de verraderlijke moord op zijn beste vriend op de daken van Rio De Janeiro strandt, waar hij een troosteloze, jonge vrouw met liefdesverdriet redt van een zelfmoordpoging.

De nieuwste film van Walter Salles („Central do Brasil") is een van de tien films in de serie „2000 vu par" – zes ervan komen in Brussel en Vlaanderen in roulatie.

Cineasten die hun steentje wilden bijdragen aan de millenniumviering konden, in opdracht van televisiezender Arte en het Franse productiebedrijf Haut et Court, zorgen voor een eigen bijdrage. Twee voorwaarden werden vooropgesteld: oudejaarsavond 1999 moest in het verhaal worden verwerkt, en de film mocht maar een uurtje duren (sommige bioscoopversies zijn langer).

Last Night

Bij Salles is de millenniumdrukte nadrukkelijk aanwezig: boven het strand van Copacabana barst een vuurwerk los. De aftelling geeft structuur aan zijn melodrama over lotsbestemmingen die elkaar kruisen tijdens een eeuwwisseling, die de één tot wanhoop drijft, de ander vervult van nieuwe hoop.

Voor de Canadese cineast Don McKeller betekent het einde van deze eeuw meteen ook het eind van deze wereld. In „Last Night" toont hij de laatste nacht op aarde. Waarom het precies afgelopen is en om welke catastrofe het precies gaat, komen we nooit te weten: de cineast gebruikt het vallen van het doek als een abstract gegeven, iedereen legt er zich bij neer. Wat de filmer interesseert, is hoe verschillend de vele karakters hun laatste uren invullen. Sommigen gaan door met hun routineuze job alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Anderen vluchten in een collectieve, religieuze beleving. Een vrijgezel probeert nog snel even allerlei nieuwe seksuele variaties uit, maar haast niemand panikeert. De onverstoorbare lijdzaamheid tegenover zo'n gigantisch onheil zorgt voor droog-tragikomische accenten.

Zoals te verwachten, is de serie erg wisselvallig van kwaliteit, toon en esthetiek. Het enige wat de films met elkaar gemeen hebben, is dat er weinig reden is tot feestvreugde.

De beste bijdrage komt van de Taiwanees Tsai Ming-liang: de minimalistische relatiekomedie „The Hole" waarin aanhoudende stortregens de menselijke conditie aanzienlijk hebben veranderd (zie ook „Binnen en buiten").

„Le Mur", de Belgische bijdrage van Alain Berliner is, ondanks prima vertolkingen van Pascale Bal en Daniel Hanssens, een van de zwakkere afleveringen en berust op een halfdemagogisch, halfpopulistisch idee: de taaloorlog is dermate uit de hand gelopen dat het land, aan de vooravond van de grote datum, heimelijk in tweeën wordt verdeeld. De protagonist wiens frietkraam zich pal in het midden van de taalgrens bevindt, is net bij zijn Vlaamse vrienden aan het vieren en bevindt zich aan de verkeerde kant van de muur, in een fascistische staat, bevolkt door lafbekken, fanatici, aangevers en een paar verdwaalde francofonen. Wanneer de man met zijn liefje naar het Waalse kamp vlucht, herhaalt zich hetzelfde scenario en wordt zijn Vlaamse meisje met de vinger gewezen.

De Belgicistische cafépraat wordt vanzelfsprekend gelardeerd met de onvermijdelijke, poëtisch-surrealistische clichés. De meest idiote bijdrage danken we aan Hal Hartley. Het decor van de spottende, christelijke parabel „The Book of Life" is de zakenwereld van Manhattan met zijn hotellobby's, gsm's, laptops, limousines en dure advocaten. De dag voor het jaar 2000 arriveert Christus, vergezeld van zijn mooie assistente Magdalena op Kennedy Airport in New York. Hij is door zijn vader gezonden voor het Laatste Oordeel, maar hij heeft ambivalente gevoelens over zijn missie en zijn eigen identiteit (tegelijk god en mens). In parallelmontage zien we Satan de bars afschuimen op zoek naar zielen die hij kan inpalmen. Het enige echt apocalyptische aan de flauwe gein is de irritante verteltrant.

Het is Hartley's eerste film op digitale video, dus ging hij maar spelen met allerlei loze beeldmanipulaties: de beelden zijn niet alleen schots en scheef gekadreerd, ze schuiven bovendien in springerige slowmotion over het doek.

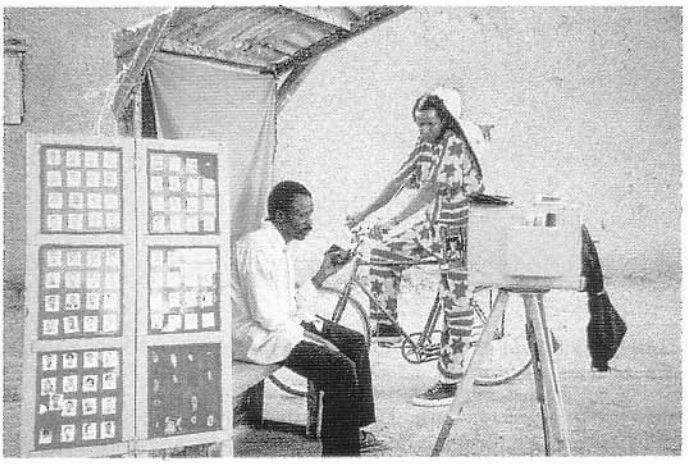

La vie sur terre

De nutteloos modieuze en zinledige, Amerikaanse bijdrage staat in schril contrast met „La vie sur terre" uit Mali. Een authentieke bijdrage, waarin Abderrahmane Sissako een dichterlijke bezinning brengt over het Afrikaanse continent. Terwijl Europa zich klaarmaakt voor het nieuwe millennium, gaat het leven in een Afrikaans dorp rustig zijn gang, tegen een andere snelheid, zonder de moderne communicatietechnieken – zelfs de telefoon is nog een curiosum. De film is op zijn best als Sissako de beelden laat spreken en zijn off-screen gefilosofeer laat varen. Hij hanteert de kleur als een schilder, respecteert de ziel en het ritme van de mensen die hij in beeld brengt. Dankzij Sissako eindigt de millennium-gimmick toch met een positieve noot: het leven gaat door, het is zeker niet de koude drukte rond een arbitraire kalender die daar iets aan zal veranderen.

lm 'Ma Vie en Rose'

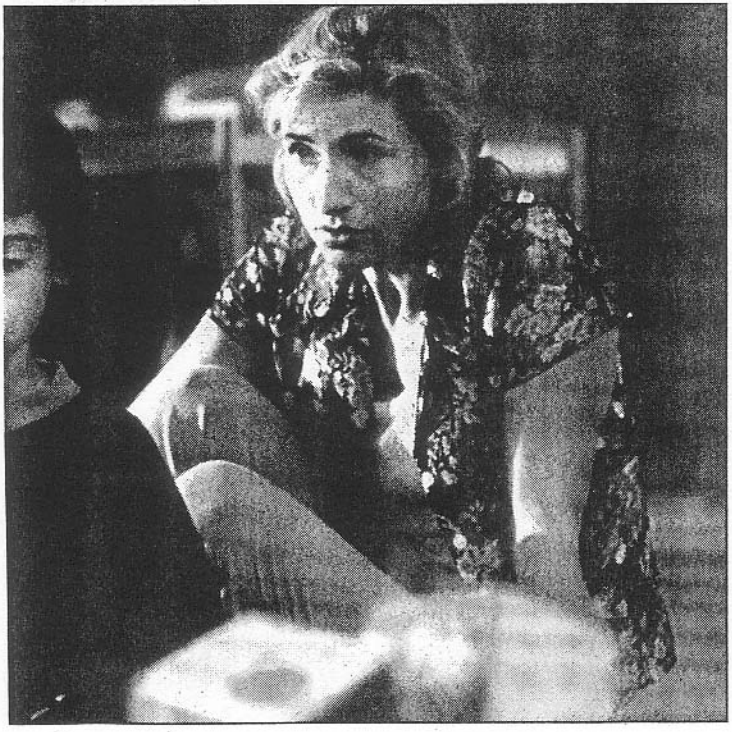

Ma Vie en Rose'. *(Foto J.C. Lother)*

nu niet, eens en voor altijd, dat lengte wel degelijk belang heeft?"

In de dramacategorie gingen de vertolkingsprijzen naar Peter Fonda voor zijn imkerrol in de *independent*-film *Ulee's Gold* en naar Judi Dench voor haar vertolking als Queen Victoria in het historisch drama *Mrs. Brown*. In de dramacategorie kon de thriller *L.A. Confidential* slechts één van zijn vijf nominaties verzilveren: die voor Kim Basinger als Beste Vrouwelijke Bijrol.

In de categorie *musical or comedy* werd *As Good As It Gets* van scenarist-regisseur James L. Brooks bekroond als Beste Film en daarnaast gingen beide vertolkingsprijzen (voor Jack Nicholson en Helen Hunt) eveneens naar deze zwarte komedie over een even misantropische als neurotische schrijver, die door een sympathieke maar moegetergde dienster op zijn nummer wordt gezet. *As Good As It Gets* draait vanaf 18 februari in de Belgische bioscopen.

Door de Hollywood Foreign Press Association worden jaarlijks ook de Golden Globes voor televisie uitgereikt. In de afdeling *drama* werd (net als vorig jaar) de serie *X-Files* bekroond. In de afdeling *comedy* werd de nieuwe serie *Ally McBeal* gelauwerd. Als Beste Acteur in een tv-film werd Ving Rhames bekroond voor zijn vertolking van bokspromotor Don King in de HBO-film *Don King: Only In America*. De zichtbaar ontroerde acteur riep meteen Jack Lemmon (die genomineerd was voor een tv-verfilming van *Twelve Angry Men*) op het podium om hém de trofee te overhandigen. *(Jan T.)*

Golden Globe voor Belgische f

'Titanic' en 'As Good As It Gets' nu helemaal klaar voor de Oscar-race

Hoewel *Ma Vie En Rose*, de eerste langspeelfilm van de Belgische regisseur Alain Berliner, geselecteerd was voor de *Quinzaine des Réalisateurs* op het voorbije Festival van Cannes (en daar erg goed ontvangen werd), maakte de film niet zo'n denderende beurt in de Belgische bioscopen. Maar zondagavond kreeg *Ma Vie en Rose* in het Beverly Hilton Hotel in Los Angeles wél de Golden Globe als Beste Buitenlandse Film.

Ludovic is een kleine jongen die denkt een klein meisje te zijn. Dat is het uitgangspunt en meteen de summiere samenvatting van *Ma Vie en Rose*. Zelf omschrijft regisseur Berliner de kinderwereld als '*un monde des possibles, poétique et ouvert*', in tegenstelling tot de leef-, denk- en gevoelswereld van de volwassenen, waar verstarring en aanpassing aan allerlei sociale en andere codes al hebben toegeslagen en waar blauw nu eenmaal dé kleur is voor jongetjes en roze dé kleur voor meisjes.

In *Ma Vie en Rose* wordt getoond hoe met onbegrip en angst, met veroordeling en uitstoting gereageerd wordt op het anders zijn. In dat verband had Berliner het over '*un film sur la différence*'. In Cannes was men duidelijk gecharmeerd door '*le petit côté surrealiste belge*' die de film uitstraalt en hier en daar viel onvermijdelijk de naam van Jaco Van Dormael. Van zijn kant omschrijft regisseur Berliner zijn stijl liever als een soort kruisbestuiving tussen het sociaal realisme van Ken Loach en het betoverende, sprookjesachtige universum van Tim Burton. Het resultaat is een delicate en ontroerende tragikomedie, die balanceert op de grens tussen sociale realiteit en sprookjesachtige magie.

Zo'n Golden Globe is natuurlijk een prachtige opsteker voor regisseur Alain Berliner, maar dat impliceert nog niet dat het (zoals gisteren een beetje overmoedig door het persagentschap Belga verspreid werd) om "de belangrijkste filmprijzen op de Oscars na" zou gaan. Er bestaat immers ook nog zoiets als de Gouden Palmen (Cannes), Gouden Beren (Berlijn) en Gouden Leeuwen (Venetië).

De Golden Globes worden sinds 56 jaar uitgereikt door de Hollywood Foreign Press Association (de beroepsvereniging van de buitenlandse vakpers in Hollywood, die tussen de 90 à 100 stemgerechtigde leden telt), maar bleven lang in de schaduw van de Oscarceremonie. Door de eigen uitreiking dichter in de buurt van de Oscar-nominaties te brengen, zijn de Golden Globes de laatste jaren uitgegroeid tot een nogal betrouwbare barometer voor de Oscars, die in de loop van de maand maart worden uitgereikt.

Die hoge voorspellingsfactor van de Golden Globes wordt wel een beetje op de helling gezet door de opsplitsing van de filmprijzen in de categorieën *drama* enerzijds en *comedy or musical* anderzijds. In de dramasectie werd *Titanic* van regisseur James Cameron de grote winnaar met vier Golden Globes: Beste Film, Beste Regisseur, Beste Muziek en Beste Song ('*My Heart Will Go On*'). In zijn dankwoord grapte regisseur Cameron: "Bewijst dit

Scène uit de bekroonde film